

Vadideki Nine

Su akar gider denize kavuşur.

Ay güneşi kovalar gece olur.

Masal ülkesinde bir telaştır başlar: Padişah kızının bu geceki masalı hazır mıdır? Aynacık nerede? Hadi acele edin. Uyku krallığı bizden önce davranırsa gücümüzü yitiririz.

Ve sevgili aynacık son anda nefes nefese bir masal ile gelir: Kusurumuza bakmayın prensesim. Ceylanları bir araya getirmek zaman aldı... Adı belki de hiç duyulmamış ülkenin birinde, bir delikanlı annesiyle beraber yaşarmış. Küçük bir dağ köyünde, minicik evlerinde güzel günler ve güzel geceler geçirirlermiş. Sofralarından bereket, yüzlerinden tebessüm hiç eksik olmamış. Babalarını çok çok eskiden, delikanlı henüz bir bebekken kaybetmişler. İşte o zaman anne-oğul yalnız kalmışlar. Üzölmüşler, ağlamışlar; fakat yapabilecekleri bir şey yokmuş. Küçük bir bahçeleri varmış minik evlerinin önünde. Onu ekip-dikerle, onun sayesinde karınlarını doyururlarmış. Ne az diye yakınırarmış, ne de daha çok olsun diye aranırarmış.

Aradan yıllar geçmiş. Çocuk, fidan gibi boy atmış, delikanlı olmuş. Fakat yıllar annesinin gücünü azaltıyormuş gitgide. Artık eskisi gibi bahçeye gidip çalışamıyormuş. Saçlarına aklar düşmüş. Dizlerinde derman kalmamış. Delikanlı da zaten onun yorulmasını hiç istemiyormuş. Bahçenin ekimini tek başına yapmaya başlamış. Dağa da çıkıyormuş arada bir, odun kesmek için. Bu odunları eve getirir, soğuk günlerden onlarla ısınırarmış. Artan odunları da şehirde satarlar üç-beş kuruş kazanırarmış. Delikanlının annesi artık iyice yaşlanmış. Güzel mi güzel, şirin mi şirin bir nine olmuş. Tatlı dilli, hoşsohbet bir ninecik... Komşuları onu pek severlermiş. Üzölmesine hiç dayanamazlarmış. Delikanlı da istemezmiş tabii annesinin üzölmesini. Ninecik yemek pişiremiyor, evi temizleyemiyormuş artık. Devamlı yalvarıyormuş:

– Bir tek oğlum var. Onun mutlu olmasını isterim. Ne olur, onun gibi iyi bir gelin ver bana. Bu evin neşesi eksilmesin. Güzel ninecik böyle düşünmeye devam ederken birgün oğlunu yanı başına çağırılmış. Düşüncesini söylemiş ona: Ey oğul, ben hiçbir iş yapamaz oldum. İhtiyaçlarımızı karşılayamayacak kadar yaşlandım. İsterim ki bir gelin gelsin, evimize çeki düzen versin. Sen ne dersin oğul? Delikanlı annesinin söylediklerini bir gün düşünmüş, iki gün düşünmüş... Sonun da onun da bakıma ihtiyacı olduğuna karar vermiş. Sonra da;

– Anneciğim sen nasıl istersen öyle olsun, demiş. Böylece iyi kalpli, tatlı dilli, güler yüzlü bir gelin adayı aramaya başlamışlar. Ninecik hanım hanımcık olsun istiyormuş. Çok geçmeden evin içinde üçüncü bir kişi gezinir olmuş bile. Delikanlıyı evlendirmişler. Gelin hanım da artık o evin bir parçası olmuş çıkmış. Önce öyle güzel geçiyormuş ki günleri. Gülüyor, eğleniyorlarmış hep beraber. Sabah, oğul ile gelin bahçeye çeki-düzen veriyorlarmış. Sonra delikanlı odun kesmeye dağa gidiyormuş. Annesi ile eşi kendisini beklediklerinden işini bitirir bitirmez evin yolunu tutuyormuş. Ne zaman güneş kızarmaya başlasa, her şeyini toplayıp düşüyormuş yollara. Günler haftaları, haftalar ayları kovalamış. Mevsimler bir bir değişmiş. O eski güzel günler yavaş yavaş kaybolmaya başlamış. Artık bağrışmalar dökülüüyormuş evin pencerelerinden dışarıya. Zavallı ninecik bu tartışmalara engel olabilecek hiçbir şey yapamıyormuş. Çünkü tartışmanın sebebi kendisiymiş. Gelin, sabah-akşam söylenir olmuş:

– Annene bakmak zorunda değiliz. Onu bu evden götür. Gitsin yanımızdan. Mutluluğumuza engel oluyor. İstemiyorum onu. Delikanlı sabırla; – Nereye gidecek? Onun benden başka kimsesi yok ki, diyormuş. Hem neden gitsin? O, bizim annemiz. O, bizim en sevdiğimiz olmalı bu dünyada. Bir köşede oturmaktan başka hiçbir şey yapmıyor. Neden onu istemiyorsun? Önüne yemek koymasın, günlerce aç kalabilir. Senden bir lokma istemez. Hiç şikayet etmez. Nedir ondan alıp-veremediğin. Zaten yapabilecek gücü olsa ne senden bekler yardım, ne de benden. Ama bütün bu sözlere rağmen gelin hanım, ısrarla ninenin gitmesini istiyormuş. Delikanlı bir gece annesinin yanına varmış. Bir bir söylemiş her şeyi:

– Anneciğim, beni affet. Karım senin bu evden gitmeni istiyor. Benim de artık ona gücüm yetmiyor. Ninecik kısık bir sesle; – Biliyorum evladım, demiş. Her şey den haberim var. Sen hiç üzülme. Beni buradan çokook uzaklara götür ve bırak. Ben başımın çaresine bakarım. Beni bir koruyan çıkar. Delikanlı çok sevdiği annesinden ayrılmayı hiç istemiyormuş, fakat karısının sözlerini duymaktan da bıkmış. Bu yüzden bir gün sabahın aydınlığı ortaya çıkmadan, horozlar yeni yeni uyanırken annesinin koluna girmiş ve birlikte ağır ağır yürümeye başlamışlar. Evden belki on, belki yirmi kilometre, belki de daha fazla uzaklaşmışlar. Bir vadiye gelmişler. Akşam olmak üzereymiş. Delikanlı annesine;

– Anneciğim, seni getirebileceğim tek yer burası, demiş. Beni affet. Ninecik yüzünde minik bir tebessümle oğlunu uğurlamış:

– Güle güle evladım. Dertler sizden uzak olsun. Hep mutlu olun inşallah. Hadi yolun açık, yüreğin ferah olsun. Delikanlı, annesini akşam vakti o vadide bırakmış evine dönmüş. Günler geçmiş üzerinden. Fakat içi bir türlü rahat etmiyormuş. Aklına kötü kötü şeyler geliyormuş, uykularından korkuyla uyanıyormuş:

– Kim bilir orada ne büyük kurtlar, vahşi hayvanlar vardır. Annemi belki de paramparça etmişlerdir. Karısına da söyleniyormuş:

– Yarın annemi bıraktığım yere gittiğimde, onu bulamayacağımdan eminim. İsteddiğin oldu işte. Bunun için mutludur. Ama ben annemi kendi ellerimle öldürdüm. Bunu nasıl yapabildim, nasıl senin sözlerinle annemi dağ başına attım! Karısı ise bu sözleri hiiiiç mi hiç umursamıyor, duymazlıktan geliyormuş. Onun bu hâlini gören delikanlı daha bir öfkeleniyor, daha bir kendisine kızıyormuş. Ertesi sabah, delikanlı koşa koşa vadiye gitmiş. Bir yandan da kendi kendine;

– Hiç olmazsa annemin kemiklerini toplayıp toprağa gömeyim, diye düşünüyormuş. Fakat delikanlı vadiye vardığında gözlerine inanamamış. O da nesi. Bu vadi sanki o vadi değil. Cennetten bir köşe olup çıkmış. Kurtlar yerine her yanda güzel gözlü ceylanlar geziniyormuş. Annesinin çevresinde dolaşıyorlar, onun dizlerinde uyuyorlarmış. Delikanlı heyecanla annesinin yanına koşmuş:

– Anne! Anne, şükürler olsun ki yaşıyorsun. Hâlâ buradasın! Güzel ninecik güler yüzle karşılamış oğlunu. Sevgiyle kucaklaşmışlar. Delikanlı merakla sormuş olanları. Ninecik de anlatmış:

– Sen gittikten sonra bol bol dua ettim. Sonra bu güzel hayvanlar geldi buraya. Beni hiç yalnız bırakmadılar. Bana yiyecek getiriyorlar. Var git yoluna oğul, ben burada rahatım. Merak da etme. Delikanlı, annesi her ağzını açtığında daha çok hayrete düşüyormuş. Çünkü annesi konuşurken ağzından çil çil altın saçılıyormuş yerlere. Güzel yüzünde güller açmış sanki. Her taraf mis gibi kokuyormuş. Gözlerine inanamamış. Biraz daha oturmuş annesinin yanında. Sonra düşünceli düşünceli yola koyulmuş. İçi rahat, sevinçle dönmüş evine. Haberi karısına vermek için sabırsızlanıyormuş. Nihayet karısı bütün olanları öğrenince çıldırmış:

– Ne! Olamaz! Çabuk benim de annemi o vadiye götür. Mutlaka o vadinin sihirli güçleri vardır. Benim de annemin ağzından çil çil altın dökülür. Ne çok zengin olacağım, düşünsene. Çabuk ol! Ne duruyorsun daha? Delikanlı annesinin ağzından dökülen altınlara şaşırırmaktan vazgeçip karısının bu halini hayretle seyretmeye koyulmuş. Ama diyebilecek söz bulamamış. Neler olacağını merak ederek karısının annesini de almış o vadiye götürmüş. Vadiye bıraktıktan sonra evine dönmüş. Ertesi sabah sabırsızlıkla karısı onu vadiye göndermiş:

– Şu keseleri de yanına al. Altınları doldur içine. Hiç oyalanmadan geri gel. Altınlarıma bir ân önce kavuşmak istiyorum. Kim bilir ne kadar çok olmuşlardır. Köşklerde yaşayacağım artık. Muhteşem bir şey bu. Hizmetçilerim olacak. Şu evin içinde yaşlanıp gitmekten kurtulacağım. Zengin olacağım, zengin! Karısı böyle hayâl kura dursun, delikanlı vadiye doğru yola çıkmış. Fakat vadiye vardığında gördükleri onu çok korkutmuş. Vadi, o vadi değil sanki. Ceylanlar gitmiş yerine dev kurtlar gelmiş. Üzgün bir şekilde eve dönmüş delikanlı. Karısına bütün gördüklerini anlatmış:

– Annen ölmüş. Annemi görmedim. Orada değildi. Ceylanlar onu alıp kim bilir nereye götürdü. Karısı hiçbir şey söyleyememiş. Susmuş... susmuş... günlerce, aylarca tek kelime etmemiş. Ve bir daha da hiii konuşmamış

Masalın yazarı: Nazife ÇİFÇİOĞLU

<https://www.masal.org/kategori/cocuk-masallari>